

ванъ освѣнь, единъ старъ джбъ подъ кой-то ся опростихмы за послѣдень пѣть и ся раздѣлихмы.» А Никола отвѣряж: “Сж диче! азъ могъ да ся закълнѣ че незнаѣ нищо нито за пръстенътъ нито за джбътъ.”

“Иване, каза пакъ сждникътъ, иди тамъ донесъ едно клонче отъ джбътъ дѣто казвашъ, искамъ да го видѣъ; а ты Никола постой тука додѣ ся завърне Иванъ.”

Иванъ отиде. Слѣдъ два часа нѣщо, сждникътъ казва на Никола; “Защо ли ся забави толкозь тозь Иванъ? Я стани Никола та отвори прозорецътъ и виждь иде ли?”

— О, не е възможно да ся завърне толкозь скоро, рече Никола; джбътъ е далечъ отъ тука по-вече отъ единъ часъ.

«Лъжко! Извика тогазь сждникътъ. а ты искаше да ся закълнешъ, че не знаешъ нищо ни за джбътъ ни за пръстенътъ!» И тѣй Никола ся принуди да даде пръстенътъ на задъ и ся осжди на затворъ за еднаж годинѣ. Тамъ, каза сждникътъ, ты ще възимашъ врѣме да размыслишъ че *Нищо нѣма покрито което да ся не-открые.*»